150 år
Katrinebergs folkhögskola
2023

Här började min framtid

Här började min framtid

Innehåll

Förord
En del av något större 3
Här började min framtid 5

Katrinebergs folkhögskola
Vad är så speciellt med folkhögskola? 8

I backspegeln
Förord för hundra år sedan 11
Vem har sagt att det ska vara enkelt? 13

Det första mötet
1893 – Första dagen på folkhögskolan 14
1935 – En resa som jag gjort 16
1961 – Det bästa året i livet 18
1983 – Det största som dittills hänt mig 20

Att bo på skolan
Där olika människor möts 22
Bo med barn på skolan 24
Vad maten betyder 27
Brandövning på elevhemmet 28

Lärare och medarbetare
Där läraren inte är bäst i klassen 30
Vi vill ge dem deras bästa tid i livet 31
En plats för att utforska din väg 32
Vi lär tillsammans med varandra 33
Att förena jobb och nöje 34

Spex, fester och högtider
Den nordiska festen 36
Högtidsfirande för alla 38
Spexen 39

Kärlek på folkhögskola
Calle och Dagny 40
Stefan och Ann-Jeanet 41
Carina och Christian 42

Utbildningar, kurser och linjer
Allmän linje 44
Lantmanna- och lanthushållsutbildningar 48
Praktiska linjen (fd Omsorgslinjen) 50
Idrott och hälsa 51
Språk och kultur 58
Teater- och filmlinjer 61
Konst – gestaltning av visuella uttryck 64

Att ge sig ut i framtiden
Att ta avsked och blicka framåt 67
Att göra skillnad 69
Vi siktar framåt, mot vår tids utmaningar 71
Kort historik 72

Producerad våren 2023
Idé och initiativ: Marie Ahlsten | **Redaktör:** Mia Ulin, Apostel kommunikation | **Grafisk form:** Maria Andersson, Maryland
Jubileumssymbol: Framtagen av Kommunikationsenheten på Kultur och skola, Region Halland | **Tryck:** Ljungbergs tryckeri 2023

katrineberg.regionhalland.se

Marie Ahlsten berättar

En del av något större

När jag får frågan: »Vad jobbar du med då?« och svarar att jag arbetar på Katrinebergs folkhögskola får personen ofta något drömskt i blicken och munnen spricker upp i ett inåtvänt leende. Sedan kommer det:

»Åh, Katrineberg! Där gick jag, det var den bästa tiden i mitt liv«.

Sedan berättar personen sin historia, sitt minne av tiden på Katrineberg. Oftast är det fantastiska historier om hur de utvecklades som människor, träffade sin partner, hittade sitt mål med livet. Det kan också vara minnen runt personer, roliga händelser, historier om fester och upptåg, lärare de aldrig glömmer. Dessa historier berör mig alltid och förtjänar att höras av flera, därför ville jag att denna bok skulle bli till.

När jag själv sökte arbete här tänkte jag på hur det skulle kännas att få komma till den här platsen varje dag, att köra genom allén, att få kollegor som är intresserad av utbildning, bildning, hälsa, idrott, film, teater, kultur...

Det är fantastiskt, men det mest fantastiska som jag liksom fick på köpet, är känslan av att vara en del av något mycket större. Att få haka fast i en bit historia som betyder så mycket för så många, att få bli en del av något som är mycket större än jag själv. Att få föra ett arv vidare som förhoppningsvis kommer att överleva mig med många hundra år.

Katrinebergs folkhögskola är mer än en plats, mer än byggnaderna. Det är rösterna av de som gått här förut, som går här nu, som kommer att gå här sedan.

Det är en del av dessa röster ni får ta del av i den här boken, människors minnen, minnen som förtjänar att hållas levande.

Att arbeta på Katrinebergs folkhögskola är mer än bara ett arbete, det är att få bidra med en liten, liten pusselbit i en lång och fantastisk historia.

Marie Ahlsten
Stolt lärare, marknadsföringsansvarig och initiativtagare till minnesboken

Redaktörens förord

Här började min framtid

När Katrinebergs folkhögskola firar 150 år vill vi ge en bild av vad skolan betytt för många människor under alla dessa år. Oavsett när man gått eller arbetat här hoppas vi kunna förmedla den värme, glädje och kärlek de allra flesta känner inför sin tid på skolan.

Till Katrineberg i den lilla byn Vessigebro i Ätrans dalgång kommer människor från hela Sverige, hela världen och hela samhället. De som ännu inte flyttat hemifrån, de som kommer från ett annat land eller från en annan landsdel. Många bor på internatet, några bor i närheten. Vi har olika bakgrund, talar olika språk och dialekter, har olika kulturer, erfarenheter och intressen eller har en funktionsvariation.

Alla vill vi vidare. Kanske har skolgången på gymnasiet eller grundskolan inte fungerat. Kanske vill vi utveckla ett speciellt intresse, komma vidare i karriären eller bryta med en destruktiv miljö. Några har flytt från en diktatur eller ett krig.

Eller så har vi kommit till skolan för att arbeta. Ibland kanske vi bosätter oss här för en period, eller så blir Vessigebro platsen vi stannar på för resten av livet.

Skälen är många. Därför blir blandningen av människor också speciell, härlig och utmanande. Alla människor är inte på rätt plats i livet, alla människor mår inte bra. Men de allra flesta får på en folkhögskola en utvecklande upplevelse som på olika sätt påverkar deras fortsatta liv. Kanske blir det till och med början på en ny framtid.

Jag gick själv på Katrineberg i två år och på en massa olika sätt påverkade det min framtid. Jag fick nya möten, kunskaper och erfarenheter, tillbaka tron på mig själv och vänner för livet.

Jag fylls av nostalgi, tacksamhet och glädje när jag får ta del av alla berättelser från människor som varit en del av skolan före och efter mig.

»Jag har ingen aning om vad som hänt om jag inte hade gått på Katrineberg«

I år är det 40 år sedan jag själv började på Katrinebergs folkhögskola med alla mina drömmar. Livet förändrades där och då. Ingen vet hur det blivit annars.

Allt blir inte som man tänkt sig. Jag blev inte skådespelare utan skribent, journalist och museiguide. Men jag har haft mycket glädje av min tid på Katrineberg och är fullt tillfreds med mitt liv. Man får det liv man får och det blir bra ändå, för de allra flesta.

Vi vill dela våra minnen med dig, vem du än är och vart du än befinner dig i livet. Kanske har du själv minnen av skolan. Kanske blir Katrineberg även en del av din framtid.

Ett varmt tack till alla som medverkat i denna bok.

Speciellt tack till alla dem som på olika sätt bidragit till Katrinebergs historia och som inte längre finns här på jorden. Mina tankar går extra mycket till Olof, Figge, Adam och Togge.

Stockholm i juni 2023, Mia Ulin, redaktör.
Teater- och filmlinjen 1983 – 1985

Vad är så speciellt med folkhögskola?

I mitten på 1800-talet växte sig demokratin allt starkare i Sverige, inte minst genom stora lagförändringar. Vanliga människor ville få mer att säga till om i samhället, och med det ökande ansvaret väcktes också önskan att få mer kunskap.

De första folkhögskolorna hade därför som syfte att utbilda kunskapstörstande medborgare till självständigt tänkande individer som också övade sin förmåga att föra fram sina åsikter i tal och skrift, samtidigt som de också fick praktisk utbildning.

I denna anda tillkom 1873 det som skulle bli Katrinebergs folkhögskola i Vessigebro i Halland.

»Vårt mål, när du går en kurs hos oss, är att du ska vara delaktig och engagerad samt växa som person. Du ska bli klokare, starkare och mer säker på din förmåga att bidra till ett demokratiskt och jämställt samhälle. Vi är med dig och hjälper dig, allt i folkhögskolans anda: tillsammans för allas lika värde!«.

Så står det på Katrinebergs folkhögskolas webb idag, och det speglar hela folkhögskolans anda, mission och vision.

När man frågar människor om varför de sökte sig till en folkhögskola blir svaret ofta »Jag ville förändra mitt liv eller jag behövde en andra chans.« Och vid frågan om vad som varit det mest bestående minnet, svarar många: »Gemenskapen. Att det var tillåtande. Att jag fick vara mig själv«.

Statens syften med att stödja folkbildningen
Ett grundläggande skäl för statligt stöd till folkbildningen, som folkhögskolorna är en del av, är att den bidrar till en demokratisk utveckling av samhället och höjer bildningsnivån. Det ger också möjlighet för en ökad mångfald människor att påverka sin livssituation, skapa engagemang för att delta i samhällsutvecklingen och bredda intresset för kultur.

Folkhögskolelivet är speciellt och har betytt mycket för väldigt många. Förhoppningsvis får det göra det även i framtiden.

Källa: Folkbildningsrådet

Katrinebergs folkhögskola

Förord för hundra år sedan

Den 10 januari hade femtio år förflutit sedan den dag, då Hallands folkhögskola öppnades. Med anledning härav beslöt skolans styrelse utgiva en jubileumsskrift.

Denna skrift föreligger nu. Dess syfte är dels att giva en historik över skolan, dels att klargöra vad vår folkhögskola vill vara och i allt ytterst syftar till, alltså vad skolan varit och är. All gärning är ett styckeverk; ju högre vi sätta målet, dess djupare känna vi otillräckligheten av vår förmåga. Men syftet må adla verket.

Över dagar, skiftande av ljus och skuggor, har vår Gud hållit sin välsignande hand, det besinna vi och våra hjärtan äro fyllda av tacksamhet. Vår skrift är helgad åt minnet och löftet.

Katrineberg i juni 1923
Ludvig de Vylder, rektor

Utdrag ur sång:

Katrinebergs 50-årsjubileum 1923

»...Nu glimmar vid Ätran i rikaste färg,
vårt Halland det fria och ljusa.
Som fälten och vågorna susa
som löften och tack – till Katrineberg
Här mödan blev glädje, här längtan fann bo,
här såddes vad framtid skall skörda
De femtio år som vi vörda,
må följas av sekler i strävan och tro... «

Fd rektor Gösta Hassel ser tilbaka

Vem har sagt att det ska vara enkelt?

En som vigt sitt yrkesliv åt Katrinebergs folkhögskola är före detta rektorn Gösta Hassel. Det är nog ingen överdrift att säga att hans drygt 40 år på Katrineberg har varit några av skolans mest händelserika och expansiva och Gösta har mycket att vara stolt över. Men allt har inte varit enkelt.

Gösta Hassel började som 24-åring på Katrinebergs filial i Halmstad på deltid. Dåvarande rektorn Bo Walli såg något i den unge läraren och beslöt att satsa på honom. När Gösta sedan blev rektor 1984 ändrade han en hel del.

– Jag bestämde mig för att alla dörrar ska vara öppna, vi ska vara tillgängliga. Det var viktigt att personalen trivdes, då blev det bra för deltagarna och en fin anda på skolan.

– Vi ordnade julfester för personalen, deras respektive och barn. Min fru Maria och jag satt hemma på kvällarna före jul och slog in paket och på festen var jag en av tomtarna.

Vid sidan om jobbet som rektor fanns också andra intressen, till exempel för teater.

– På filialen i Halmstad åkte vi ibland och såg teater på Malmö Stadsteater. Vid ett sådant tillfälle var det en pjäs som fick mig alldeles begeistrad. Kanske var det då idén om att starta en teater- och filmlinje på Katrinebergs folkhögskola föddes. Gösta var drivande i frågan och den blev verklighet 1981. Han är även intresserad av fotboll och en av initiativtagarna till fotbollslinjen som startade samma år.

– Det står aldrig still på skolan. Varje höst är det omstart. Nya människor, nya idéer, nya teaterföreställningar, nya matcher, nya möten.

Gösta Hassel blev kvar på skolan hela sitt yrkesliv. Under hans tid har det startats flera olika linjer, byggts en ny matsal, ett nytt elevhem, ett nytt teaterhus och en ny idrottshall. Det blev även ett nytt bibliotek och en ny aula i den gamla gymnastiksalen när idrottshallen var klar.

Vad är det då som är så speciellt att man väljer att viga hela sitt yrkesliv till en och samma skola?

– Många pratar om Karinebergsandan, men jag har besökt många folkhögskolor. Det handlar inte om Katrineberg, det handlar om folkhögskolan som sådan och den värdegrund som folkhögskolan står för. Öppenheten, bemötandet, att inte lämna någon i sticket. Den pedagogiska situationen av givande och tagande skapar ödmjukhet inför varandra. Jag trivdes väldigt bra i den här miljön.

2011 avgick Gösta Hassel som rektor men jobbade kvar ett år som mattelärare på halvtid och slutade när han var 68 år.
– Det kändes lagom. Jag har inte önskat något annorlunda. Det har alltid varit roligt och utvecklande, jag har fått vara med om mycket. Det har inte bara varit enkelt, vi har jobbat hårt. Men jag har en ledstjärna: Vem har sagt att det ska vara enkelt? Det har varit värt det. Absolut.

Gösta Hassel
Rektor 1984 – 2011.

Per Severinsson berättar

1893 – Första dagen på folkhögskolan

Den 26 oktober 1893 stod jag färdig att för en längre tid lämna hemmet. Klockan sju på morgonen gick jag hemifrån under det att vädret var det mest ogynnsammaste man kan tänka sig.

Klockan elva började skolan den första dagen och till följd av vädrets försvårande fruktade jag att ej hinna fram i rätt tid. Jag gick det snabbaste jag kunde, men det tycktes ej vilja hjälpa. Slutligen var jag dock framme på Katrineberg men allt var tyst och stilla, ett dåligt förebud, ty nu anade jag att vad jag förutsett även gått i verklighet.

I en brådskande fart och ytterst upprörd skyndade jag mig in i skolsalen med hatten i handen. Förlägen steg jag in, något som jag dock icke behövt varit, ty i den av civilt folk till trängsel fyllda skolsalen, blev jag icke uppmärksammad.

Skolans andre lärare Pastor P. J. Gunnarsson hade tagit plats på katedern och höll föredrag för folket och först när detta var slut blev man varse att jag tillhörde eleverna, ty jag blev då framropad för att erlägga 40 kronor såsom inträdesavgift.

Efter detta gjordes en kort rast, och sedan tog skolans ordförande kyrkoherde Ahlberg till ordet, som i kraftiga ordalag tolkade skolans betydelse och förmanade att å vår sida tillgodogöra oss den undervisning som här kommer att nedläggas, samt föra ett värdigt uppförande.

Doktor Strandmark, skolans föreståndare, tog nu sin plats så som lärare, men någon undervisning förekom dock ej den dagen, utan eftermiddagen användes för inskrivning, utdelning av böcker och dylikt, samt uppläsandet av de regler och stadgar som lärjungarna hade att efterfölja.

Huvudsakligen förbjöds allt begagnande av spritdrycker och förbrukning av tobaksalster i vad form som helst. Men tyvärr, blev dessa förbud i hög grad överträdda, dock utan att det någon gång kom direkt bevisning för lärarnas ögon.

Emellertid så, när detta var gjort, led det mot tiden för att sluta den dagen, men dessförinnan hade han något att säga oss. Han bad för uppmärksamhet och förtroende från lärjungarnas sida, om arbetet skulle krönas med framgång och till slut när han nedkallat den högstes välsignelse till vårt förestående arbete, gjordes aftonbön och så var den första dagen i skolan tillryggalagd.

Per Severinsson
från Yered Krogsered,
född 1875.
Deltagare 1893 – 1894.

Hildur Nilsson berättar

1935 – En resa som jag gjort

Det var en vacker höstdagsmorgon, den 28 oktober, som jag med allt mitt bagage steg på tåget hemma i Veddige*. Tåget skulle gå från stationen klockan halv nio, och jag var där i god tid, för jag visste att man inte får biljetter så fort när man ska byta tåg vid en eller flera stationer. Jag skulle nämligen byta i både Varberg och Falkenberg.

Så kom och gick tåget. Jag måste erkänna att det var många olika tankar som kretsade i min hjärna när min hemsocken alltmer och mer försvann för min blick där borta vid synranden. Men jag hoppades ju att jag, frisk och kry, skulle få komma hem och hälsa på till julen.

Tåget skulle komma till Falkenberg ett par minuter över elva och fem minuter därefter skulle ett på Falkenbergs järnväg avgå upp mot Vessigebro. Men jag hade inte observerat allt på den där tabellen. I varje fall så fick jag brått med att fråga en järnvägstjänsteman där i Falkenberg var tåget som gick till Vessigebro fanns. »Det är bara om söndagarna det tåget går. Nästa går inte förrän klockan fjorton och fyrtio« blev svaret.

När jag nu vände mig om fick jag se en skara ungdomar, som såg så besvikna ut att jag tänkte att de är nog ute för samma äventyr som jag. Vi förstod visst varandra att vi skulle till samma plats så vi blev bekanta och rådslog om vad vi skulle ta oss till.

Vi hade alla den uppfattningen att vi nödvändigt måste infinna oss på skolan på förmiddagen.

Därför gick en av pojkarna och ringde till Katrineberg och fick då veta att det gick bra om vi kom med nästa ordinarie tåg. Då var saken klar och på dessa timmar hunno vi att se den lilla ätrastaden både utan och innan.

Tillbaka till stationen kommo vi alldeles lagom tills tåget skulle gå. Efter många skakningar var vi framme vid vår bestämmelseort Vessigebro. När jag kom fram kunde jag ej annat än ställa mig och se på den ståtliga och vackra skolbyggnaden. Jag hade visserligen sett den på fotografi, men att Katrineberg låg så sagolikt vackert i verkligheten hade jag inte trott.

Ja, så var och är jag här. Men jag kan inte göra klart ens för mig själv vad jag tycker om att vara här. Det beror väl på att det känns lite egendomligt att vara borta från sitt hem både dag och natt, när man förr aldrig varit därifrån.

Den 20/12 1935

Hildur Nilsson
född den 1 oktober 1916, död 28 oktober 1985.

Fotnot: Mellan Veddige norr om Varberg och Vessigebro är det 55 km, sträckan tar idag ca 40 minuter med bil.

En resa som jag gjort

En resa som jag gjort – ja, det
ligger väl ingen närmare till
hands än min resa hit nu till folk-
högskolan på Katrineberg.
Det var en vacker höstdags-
morgon, den 28 oktober, som jag med
allt mitt bagage steg på tåget hem-
ma i Veddige. Tåget skulle gå från
stationen klockan halv nio, så
jag var där i god tid, för jag visste
att man får inte sådana biljetter

Utdrag ur boken »Sörjen som blev«

1961 – Det bästa året i livet

Sensommaren andas i varje grässtrå, i varje människa och alla väntar på naturens sista inandning. Pappa håller ratten i en hand och lutar armbågen ut genom fönstret. Leevi smyger sig närmare med blicken. Beundrar och breder ut sig han med.

De kör i en härlig fart två mil på en lång raksträcka genom det böljande halländska landskapet där rågåkrarna böljar för vinden. Svänger sedan av till höger vid Vessige kyrka, bort från den asfalterade vägen. Framför dem längst ner efter kastanjeallen ligger Katrinebergs folkhögskola, en magnifik gul byggnad mitt i det guldiga åkerhavet.

Leevi lämnar Finland för att komma hem känslomässigt och Timo ger honom ett eget rum, de två fostersönerna lämnar bastun och brygghuset. Ja, de lämnar ensamhet och väljer brödraskap, bildar brödrafamilj. Här ska de gå ett helt år tillsammans, bo på studentkorridor med egna rum som vilar vägg i vägg, med knackningar som koder i natten, och jobba extra som avbytare på gårdar runt omkring. Nu ska de mocka skit, fodra, mjölka och med rep dra ut blodiga kalvar som bräker som får. Göra fester osäkra, slåss och förföra damerna. Dricka studentkamraterna under bordet och lyfta liv med en hand.

När de går ur bilen tar pappa Leevis väska och visar vägen.
– Kom, broder, följ mig.
Och brodern, han slår följe.

Ett år senare blåser Leevi det maskrosvita dunet över kattungen som sträcker de små framtassarna mot allt det virvlande och snurrar runt på bakbenen tills den faller och snurrar runt upp på fyra tassar igen.

Han sitter på baksidan av brygghuset i gasset och Alma har serverat honom maskrosvin och kakor. Han är fylld med sötma när han lägger sig i gräset för att bli av med kroppsspänningar. Kattungen klättrar ivrigt upp på kroppen och tassar runt på allt som sträcker ut sig.

Året på Katrineberg har infriat alla drömmar: vänner, fester, frihet, damer, men framför allt brödraskap. Hela hans kropp har vecklat ut sig och blivit mjuk. Magen har fått skratta loss barndomen och armarna har höjt sig mot skyn. Det har varit det bästa året i livet.

Utdrag ur boken »Sörjen som blev« av Anna Takanen, skådespelerska och författare. Annas pappa Timo kom som krigsbarn till Sverige år 1942, men behåller hela tiden kontakten med sin finska familj. Han blir fosterbarn och så småningom adopterad av jordbrukarna Alma och Gustav utanför Falkenberg. 1961, när Timo är 23 år, tillbringar han och hans yngre bror Leevi från Finland ett helt år tillsammans på Katrineberg. Publicerat med tillstånd av författaren.

Mia Ulin berättar

1983 – Det största som dittills hänt mig

Det är söndagen den 21 augusti 1983. Eftermiddagsluften dallrar i augustihettan. Jag är nitton år och har just gått av tåget på Falkenbergs station för att inställa mig till den första skoldagen på Katrinebergs folkhögskolas teater- och filmlinje. Där skulle jag bo på internat i veckorna och bara åka hem på helgerna.

Att komma in på teater- och filmlinjen var det största som dittills hänt mig och nästa viktiga steg i min karriär som blivande skådespelare. Trodde jag.

Några dagar tidigare har jag kommit hem från turnén med ett resande varietésällskap. Inspirerad av denna har jag sytt mig ett par haremsbyxor i gräll färger. En rosa bomullsjacka med varieténs logga tryckt på ryggen fullbordar min uppenbarelse. Jag känner mig kool. Jag är ju här för att börja teaterlinjen, och det vill jag ska synas.

På perrongen står två unga pojkar och ser sig villrådigt omkring. De är också på väg till Katrineberg och vi kommer överens om att dela på en taxi ut till skolan. Vi säger inte mycket under färden, men jag får veta att den ene killen heter Jeff, är från USA och ska gå på fotbollslinjen.

Den andre heter Olof, är från Stockholm, och ska liksom jag gå teaterlinjen. Olof kommer att bli en av mina närmsta vänner och vänskapen varar livet ut.

När vi presenterat oss sitter vi tysta i taxin medan det halländska landskapet susar förbi. Väl framme blir vi visade till våra respektive boenden: Olof ska bo på Allégården mitt emot huvudbyggnaden och Jeff på Bokhem. Själv beger jag mig via allén mot Södergården längst bort på skolområdet.

På den tiden rökte jag. (Många gjorde det då, ska jag säga till mitt försvar.) Jag klev in i det rum jag skulle dela med någon okänd och möttes av Maria. Efter att ha kastat en hastig blick på mig, och den hemmarullade cigarretten jag hade i mungipan, var hennes första ord:

»Röker du också? Bra, då ska vi nog komma överens!«

Och det gjorde vi.

Mia Ulin
Teater- och filmlinjen 1983 – 1985

Foto: Emma Alfredsson

Där olika människor möts

Som så ofta i olika sammanhang är det mötet med människor som gör bestående intryck. Att samla människor från olika kulturer, förutsättningar och bakgrund på en liten skola ute på landet är en fantastisk möjlighet och en oslagbar väg till integration och förståelse.

Den stora skillnaden mellan att gå på vanlig skola och på folkhögskola är möjligheten till att bo på internat, vilket ger en alldeles speciell gemenskap. Boendet har sett olika ut under de 150 åren. Ändra fram till år 1970 var det ett krav att lärarna också skulle bo på skolan.

Alla bor dock inte på internatet utan inkvarteras kanske i närheten, hos släktingar eller hyr något av de små torpen i byn. Några bor i Falkenberg och andra pendlar från olika orter i Halland.

Boende på byn

Min utbildning på Hallands läns folkhögskola på Katrineberg tog sin början 26 oktober 1893 och efter att ha övervunnit de motstånd jag påstött i hemmet, begav jag mig till prästgården och förskaffade mig prästbetyg för inträde i skolan.

Påföljande dag reste jag till Katrineberg och förpassade både skolbetyg och prästbetyg i doktor Strandmarks ägo.

På samma gång skulle jag även inkvartera mig för vintern ty skolan skulle räcka i fem månader oräknat de uppehåll som kommer att göras.

För att kunna göra skolan så billig som möjlig beslöt jag att söka få bo hos mina släktingar i Skararp i Ljungby, en fjärdedels mil från Katrineberg.

Här stötte jag även på motstånd beträffande hyran, men »trägen vinner« säger ordspråket och till slut hade jag utverkat tillåtelse att få flytta dit den 26 oktober.

Under detta förhållande fick jag således långt att gå en eller fyra gånger om dagen, men man fick ju vara i stillhet större delen av dagen i skolan och då kunde en sådan motion vara nyttig, helst som jag var van vid kroppsliga ansträngningar.

Per Severinsson, från Yered Krogsered, född 1875.
Deltagare 1893 – 1894.

Vi blev som en storfamilj

Vi bodde högst upp på skolan 1956-1961, i nuvarande Vessigesalen. Vi hade två rum och kök samt liten toalett. Dusch fanns nere i källaren.

1961 skulle skolan renoveras. Då flyttade vi ner till gamla lanthushållsskolan »Röda stugan«. Vilken lyx med fyra rum, kök och badrum. Jag hade mitt rum i »diskrummet«.

Vilken miljö att få växa upp i! Det kändes som att jag bodde på ett slott med en stor park att leka i. Så fort jag lärde mig gå och klättra brukade jag åka på ledstången nerför trapphuset till mammas stora fasa.

Vi som bodde på skolans område blev nästan som en storfamilj. Vi barn var Christina Fogelquist, Erland och Henrik Gadelii, Gunnar och Folke Nordvall samt jag. Så det fanns alltid någon att leka med.

En spännande upplevelse var när deltagarna började på skolan. Pappa hade krattat grusgångarna och hissat flaggan. Han brukade vara med och ta deltagarna och jag hjälpte honom att visa dem vilka elevhem de skulle till.

De flesta bodde på Granhem, Bokhem och Ekhem. På den tiden bodde killarna på Bokhem och tjejerna på Ekhem.

Ewa Danielsson
Uppväxt på Katrineberg

Susanne Råbius berättar

Bo med barn på skolan

Katrinebergs folkhögskola erbjuder boende på internatet även om du har barn. Det kan vara en räddning för en ensamstående förälder som vill plugga vidare.

Susanne gick två år på Katrineberg 1982 – 84. Hon hade just gått igenom en separation och blivit ensamstående med sonen Ola, då två år.

– Jag hade en lantbruksutbildning i botten och jobbade på ett antal gårdar i Skåne men på grund av allergi fick jag byta bana. Jag sökte några olika skolor och bestämde mig för att flytta dit jag fick bostad och barnomsorg först. Det blev Katrineberg. Jag åkte upp innan, tittade på lägenheten och träffade dagmamman. Allt klaffade.

Susanne flyttade in i en av de små lägenheterna på Allégården där hon bodde det första året. Andra året valde hon att hyra ett litet torp på Åhs, några kilometer från skolan. Så småningom blev det hus i Vessigebro där hon bodde medan barnen växte upp.

– Första året hade jag tänkt gå fotbollslinjen men en skada satte stopp för det så jag gick allmänlinjen. Jag har alltid varit intresserad av litteraturhistoria och fick möjlighet vid något tillfälle att vikariera för ordinarie lärare på skolan. Detta gjorde att jag bestämde mig för att bli lärare.

Efter avslutad utbildning jobbade jag en period på skolan, dels på sommarkurser och dels på omsorgslinjen. Så småningom utbildade jag mig till lärare, vilket jag jobbar med än idag.

Susanne Råbius
Allmän linje 1982 – 1984

Husmor Margareta Bensow Bacos berättar

Vad maten betyder

Det är kanske extra viktigt när man bor på internat en dryg mil från närmaste stad, att maten är god och något att se fram emot. Matsalen är den självklara samlingsplatsen, och också där man har möjlighet att knyta kontakt med dem som inte bor på skolan.

Min pappa drev eget hotell och restaurang, så jag växte upp med fantastisk mat och fick lära mig mycket om god service och matlagning. Detta har inspirerat och format mig i mitt yrkesliv.

1983 flyttade jag, 33 år och nybliven ensamstående med två barn, hem till Sverige från Tyskland. Då hade jag den ofattbara turen att tjänsten som husmor vid Katrinebergs folkhögskola blev ledig, och jag fick platsen. Barnen och jag fick hyra Hultet, ett hus som låg där Filmhuset nu ligger.

För mig var det otroligt viktigt att maten skulle vara god, näringsriktig, vacker och gärna lite spännande. Stämningen skulle vara lättsam, inbjudande och gärna lite busig. Och så bra service som möjligt, med de förutsättningar vi hade. Min pappa hade satt sina avtryck i mig! Det var också viktigt för mig att vi blev respekterade. Att man såg att vi gjorde så gott vi kunde.

Salladsbord var inte så vanliga på den tiden, men jag fick igenom det. Den vegetariska maten utvecklades. Bönor och linser blev vardagsmat. Många nya smaker och recept kom in i köket. Två varmrätter att välja på. En bageriavdelning var också viktigt att värna om när det nya köket planerades.

Det hembakade och salladsbordet var nog ett av kännetecknen för köket på Katrineberg. Samt att maten var hemlagad i så stor utsträckning som möjligt.

Det blev också flera tillfällen för fester: julfester, avslutningar, invigning av det nya boendet för korta kurser, det nya köket och flera andra tillfällen. Det var alltid kul och stimulerande.

Men eleverna var det bästa med Katrineberg! Jag verkligen älskade alla tokstollar. Jag glömmer aldrig när en elev sa till mig: »Är DU husmor?!? Du är ju varken fet eller aggressiv«.

När barnen var tillräckligt stora förverkligade jag min dröm, läste till dietist och slutade på Katrineberg 1997.

Margareta Bensow Bacos
Katrinebergs husmor 1983 – 1997

Maria Ahlbäck-Carlsson berättar

Brandövning på elevhemmet

Vi var tre som delade rum i första våningen på elevhemmet Granhem 1950. Där fanns också en andra våning med två eller tre flickor i varje rum. Säkerhet skulle grundläggas. Därför ordnades brandövningar.

Vid ett rymligt fönster i övervåningen fanns en rejäl och kraftig krok i väggen. Under fönstret fanns ett tjockt rep som hade en stor ögla i ena änden. Vid brandfara skall öglan på repet hakas fast i kroken på väggen.

Därefter skall var och en ta sig över fönsterblecket och själv hissa sig ner på marken. Detta fick vi, under sträng kontroll och hjälp av en ledare, utföra.

Men måhända hann inte kontrollanten med i svängarna när glada Bettan (fingerat namn) stod i tur.

Bettan tog ett fast grepp i repet och klev upp i fönstret. Men – Oh fasa! – hon glömde det viktigaste och hoppade ner, med repända och ögla som skulle ha varit fäst i kroken på väggen, i sin hand!

Så låg hon där nere i gräset och vi hängde som en flock fågelungar i fönstret och med förskräckelse undrade om hon dog. Bettan kunde röra på sig men hade ont. Hon kunde med hjälp ta sig upp till sitt rum. Hon låg på sängen, vi stod runt och ville hjälpa. Bettan bad oss att inte berätta för ansvariga lärare att hon burit sig dumt åt men fick till sin förtvivlan se att både Karin Hessling, läraren som också bodde i vårt elevhem, och läraren Helmer Åkesson kom för att hjälpa.

De två lärarna kom överens om att det var bäst att Bettan kom till sjukhus. Trots hennes protester kom ambulansen och hämtade henne. Vi var bestörta. Det blev ingen mer övning den dagen. Ingen ville delta i samkväm på kvällen. Sorgligt var det.

Det blev morgon och frukosten serverades i matsalen. Stämningen var fortfarande låg. Det frågades och undrades om någon visste något om Bettan. Inget ljudligt sorl denna morgon.

In genom matsalsdörren kommer plötsligt en glad Bettan som på morgonkröken blivit skjutsad från Falkenbergs lasarett tillbaka till Katrineberg. Skrattande berättade hon att hon blivit så väl omhändertagen och somnat gott efter smärtstillande medel. På natten vaknade hon av att hon hörde musik och trodde att hon hade kommit till himlen. Det var hörlurarna som hängde på hennes sänggavel och det spelades i radion.

Efter nya kontroller av hennes tillstånd fanns ingen anledning att hålla henne kvar på lasarettet. Och hon var tillbaka hos oss. Hon var glad att himlabesöket fick anstå. Och det var vi också.

Maria Ahlbäck-Carlsson
Deltagare 1950.
Teckningar: Josefine Blomdahl, barnbarn.
Foto: Robert Kirtley

Spännande! – tyckte Bettan

Detta är roligt!

Ack jag glömde!

Lärare och medarbetare

En viktig del i att fullfölja folkhögskolans mission är de människor som arbetar på skolan, både lärare och övriga medarbetare. Många av dem har stannat på skolan ett helt yrkesliv och till och med levt hela sitt liv på eller i nära anslutning av skolan.

Lärarnas och övriga medarbetares engagemang i skolan och i sina deltagare är en stor del i den gemenskap och den anda som finns på en folkhögskola och många berättelser återkommer till att det var deras engagemang som gjorde tiden på Katrineberg oförglömlig. Det är omöjligt att nämna dem alla, men alla är lika värdefulla. Här är ett axplock.

Ruben Fogelquist berättar

Där läraren inte är bäst i klassen

Ruben Fogelquist var en mycket engagerad och ödmjuk lärare. Hans egen beskrivning av sitt yrke sammanfattar på ett fint sätt andan på en folkhögskola.

»På en folkhögskola är det långt ifrån säkert att läraren alltid får vara bäst i klassen, ofta gör han klokt i att lyssna mycket noga. Snarare ligger det till så här: Lektionerna känns som ett stimulerande intellektuellt äventyr för oss som undervisar. Även om vi själva inte är varken särskilt intellektuellt lagda eller påfallande intellektuella.«

Hösten 1952 började Ruben som folkhögskollärare vid Katrinebergs folkhögskola där han kom att undervisa och bo under hela sin aktiva tid tillsammans med sin hustru Kerstin, även hon lärare. Ruben Fogelquist avgick med pension den 31 december 1985, men paret Fogelquist bodde kvar på Katrineberg i huset Granlyckan fram till sin död.

Ruben Fogelquist (1921 –
Pensionerades 198

Stefan Gustavsson berättar

Vi vill ge dem deras bästa tid i livet

Stefan har varit deltagare på idrottsledarlinjen och lärare på Katrinebergs folkhögskola i 22 år.

– Att börja på Katrineberg är det bästa jag någonsin gjort. Det var gästvänligt och välkomnande. Jag kom snabbt in i allt och hittade ett lugn. Jag var så motiverad och sög i mig allt. Mycket tack vare Susanne Erlandsson, en otrolig mentor.

Stefan gick sedan idrottslärarutbildning GIH Stockholm. En dag ringer Gösta Hassel och ger ett jobberbjudande.

– Jag älskade miljön på Katrineberg, så det var inget att tveka på.

Stefan menar att det är annorlunda på en folkhögskola där det finns tid för att lära känna och skapa djupa relationer med deltagarna.

– Alla lärare här vill ge deltagarna deras bästa tid i livet. Att se alla och bemöta alla. Att alla ska känna sig värdefulla.

– Det är viktigt att förstå värdet av att lyfta varandra, göra varandra bra. Att se andra lyckas och att glädjas åt varandra är motiverande. Det finns ingen jag mött som ångrat sin tid här.

Stefan Gustavsson
Idrottsledarlinjen 1988-89.
Lärare sedan 2001.

Anna Öst berättar

En plats för att utforska din väg

Som nyexaminerad socionom kom jag in på Katrinebergs folkhögskolas filmlinje. Efter så många år i det traditionella skolsystemet fanns inrutade vanor och förväntningar på hur en utbildning ska vara, men detta var något annat. Det var klassen och lärare som grupp som var viktig. Samtalet och vår gemensamma erfarenhet.

Efter mina två år vid Katrinebergs folkhögskola fick jag med mig mycket erfarenheter kring att göra film men också en väldigt stark gemenskap. Jag hade fått möjlighet att utforska min kreativitet och det betydde mycket. Men jag tänker också på folkhögskolans roll, att det var möjligt för mig att kliva på ett annat spår, och hur det gav mig möjlighet att utvecklas.

Nästan 17 år senare jobbar jag fortfarande med film på olika sätt. I mitt nuvarande jobb får jag tillfälle att stödja regional utveckling av filmområdet, främja filmkunnighet och samordna talangutveckling inom film i Halland.

Jag är så oerhört glad för att jag vågade ge mig själv de där åren på Katrinebergs folkhögskola. Jag är också stolt över att ha Katrineberg som arbetsplats, för det är en plats där vi fortfarande arbetar för att människor ska mötas och ha möjlighet att utvecklas. En plats där fler får en chans att utforska sin väg, precis den möjlighet som jag en gång fick.

Anna Öst
Filmlinjen 2004 - 2006 och samordnare Filmresurscentrum Kultur i Halland
Här tillsammans med sin man Anders.

Håkan Samuelsson berättar

Vi lär tillsammans med varandra

Håkan hade inte någon positiv upplevelse av skolan med sig, men läste in gymnasiet på Katrineberg när han blev arbetslös.

– Jag insåg att skolan kunde vara något positivt och att jag hade lätt för att lära om jag väl fokuserade.

Sedan blev det lärarutbildning och jobb på olika skolor. En annons i tidningen tog honom till Katrineberg.

– Skillnaden på en vanlig skola och vår pedagogik är att vi lär tillsammans med varandra. Alla har olika erfarenheter och bakgrunder och det berikar gruppen. Det kanske är en omväg i lärandet, men man upplever mer på vägen. Det är som att köra på en landsväg där man stannar till, fikar och upplever istället för en rak motorväg. Man bygger relationer tillsammans. Även om du sticker ut är du accepterad. Det ingår i folkhögskolans grundfilosofi.

Håkan har varit med om många elevers mänskliga resor och var till exempel mentor för en tjej som hade fått ultimatum att öka sin närvaro för att få gå kvar.

– Vi fikade, promenerade och pratade två till tre gånger i veckan i två år.

Det blev en lång resa som slutade med att hon gick ut med godkänt i alla ämnen och fick utmärkelsen Årets kamrat.

– Hon tyckte att jag var så klok men jag sa oftast inget, bara lyssnade och nickade. Hon löste allt själv och har det bra i livet nu.

Håkan Samuelsson
Allmän linje år 1992 – 94
lärare sedan 2005

Kerstin Karlsson berättar

Att förena jobb och nöje

Ekonomibiträdesjobbet på Katrinebergs folkhögskola var nog det jobb som gav mig mest utbyte under arbetsåren i min ungdom.

Att förena jobb och nöje var tydligt på Katrineberg. De dagliga arbetsuppgifterna skulle självklart skötas, men upptill detta fanns utrymme för exempelvis samverkan med deltagarna inför olika evenemang. Det kunde handla om att sy kläder till skådespelarna som skulle framföra ett teaterstycke, liksom förberedelser inför maskerader och luciafirande. Det var ett mycket trevligt nöje i vardagen att umgås med dessa elever i min egen ålder och lite äldre.

På skolan hade de inte tillräckligt med rum till ungdomarna i elevbostäderna intill skolan. Några av killarna blev hänvisade att bo i personalbostaden med namnet Södergården.

En av killarna, Sven-Olle, blev placerad i den västra delen av huset. Själv bodde jag i östra delen. Under hösten påbörjade vi, eleven och ekonomibiträdet, vår relation och på den vägen löper det på än idag.

Efter avslutat arbetsår for jag ner till Skåne och jobbade på ett gods i syfte att senare studera vidare till hushållslärare.

Samma dag som jag avslutade min skånevistelse blev det förlovning med min kärlek Sven-Olle på Katrineberg, där han fortsatte sina studier och jag gjorde regelbundna besök under året.

Kerstin Karlsson
Ekonomibiträde 1965 - 66

Katrinebergs folkhögskola under 60-talet

Bilder: ÖV Lärarna på Katrineberg 1962 | ÖH: Avtackning av trotjänare | NV Rektor Thorsten Åberg med familj | NH Lärare och medarbetare på 70-talet.

Spex, fester och högtider

Då och då är det fest på Katrinebergs folkhögskola. Förbundsfesten hölls på hösten, och då var alla tidigare deltagare välkomna. Till jul var det julfest och vid läsårets slut sommarfest. Tidigare år har även den Nordiska festen firats och även andra högtider som påsk och midsommar.

Bilder visar att det under många år även hölls maskerad. Många år hölls också en dygnet runtturnering i fotboll med inbjudna folkhögskolor deltagare från västra Sverige. En kär tradition är avslutningsfesterna med spex varje termin.

Den nordiska festen

Sedan skolan blev förlagd på Katrineberg har det varit en vanlig sed att anordna en nordisk fest och även i år kom denna till stånd. Den 17 februari 1894 skulle högtiden firas och för detta ändamål var, på elevernas bekostnad, skolsalen prydd och utsmyckad.

Från granar och kransar utsände kulörta lyktor sitt milda sken över den församlade folkmassan, som för nyfikenhets skull hade infunnit sig i avsikt att övervara festen. För aftonens betydelse hade vi blivit inövade i sång och sjöng för tillfället särskilt avsedda sånger, som bidrog betydligt till festens förskönande, och mottogs av publiken med bifall och beundran.

Därefter uppträdde på katedern Docent Lindberg, en framstående man från Göteborg, som höll ett anslående tal över vårt lands, under året avlidna, stora män.

Efter det Docent Lindberg hade avslutat sitt tal, tog Doktor Strandmark till ordet. Bland annat framställde han möjligheten av en värld i försvinnande, »något som cirkulerat i tidningarna«, och till sist tolkade han aftonens betydelse, samt avslutade vårt samkväm med bön, varefter vi utförde ett sångstycke och därmed var den nordiska festen slut.

Per Severinsson, från Yered Krogsered, född 1875.
Deltagare 1893 – 1894.

Högtidsfirande för alla

Festerna på Katrinebergs folkhögskola firades med personal och elever tillsammans. Det var Luciatåg med levande ljus i kronan då det serverades varm choklad med vispgrädde och pepparkakor.

Julfesten bestod av middag och dans kring granen innan Julbocken kom. Åh, vad rädd jag var för den när jag var liten! Jag förstod inte att det var elever som klätt ut sig. Även på den årliga maskeraden var alla utklädda.

Ewa Danielsson
Uppväxt på Katrineberg

Jag hittade en notering om hur luciafirandet kunde gå till. Samling vid midnatt med kaffe, sång, dans och diverse spex, varefter vi gick runt på de olika elevhemmen så länge vi orkade framåt morgontimmarna. Kl 7 började det mer officiella firandet med kaffe, luciatåg och uppläsning av Lucia-legenden. Tänk vad man orkade med på den tiden!

Kerstin Johansson-Mauricio
Deltagare 1963 – 68

Spexen

Traditionen är att deltagarna ska göra parodi på lärare och övrig personal vid julavslutningen och dessa fick möjlighet att »ge igen« på vårens avslutningsspex, då rollerna var ombytta.

Personalspexet vid sommaravslutningen 1985 var på temat »Fawlty Towers« med den porträttlike läraren Anders Malm som Basil Fawlty samt husmor Margareta som hustrun Sybil. I stort sett alla lärare och övrig personal deltar med ett makalöst engagemang, en stor del talang och massor av humor.

Bredarschlade tanter

Min barndomsdröm var egentligen att bli skådis. Så att köket skulle delta i spexen varje år var jätteviktigt för mig. Och så roligt att de ställde upp. Det första numret, om jag minns rätt, var en omskriven text till »Bredarschlade tanter är det bästa som jag vet«. Någon av de sista spexen som jag var med i, var vi svartklädda, »tatuerade« och kom incyklade på varsin trehjuling till »Get your motor running« för full volym i högtalarna.

Margareta Bensow Bacos
Katrinebergs husmor 1983 – 1997

En natt med Marie Fredriksson

Vid avslutningen i maj 1985 hade teaterläraren, Björn Holmgren, lovat att hans rockband Björnligan skulle spela på kvällen. Och att han hade bjudit in en hemlig gästartist.

Det var Marie Fredriksson, som Björn kände väl. Ett år senare skulle Marie bilda Roxette tillsammans med Per Gessle, och resten är historia, men 1985 var hon fortfarande ganska okänd. Marie sjöng några låtar från sitt debutalbum, Het vind, och körade bakom Björnligan. Hon stannade kvar hela kvällen, och långt inpå natten satt hon med Björnligan och oss deltagare uppe i Röda stugan och jammade.

Marie Fredrikssson, artist

Bild från »Het vind«, utgiven på EMI Music Sweden 1984.

Kärlek på folkhögskola

Att leva tillsammans på internat skapar förstås en ypperlig grogrund för spirande kärlek. Många hittar sin livskamrat, andra relationer blir kortare. Redan första hösten träffade jag själv kärleken på Katrinebergs folkhögskola.

Calle och Dagny

Carl Johansson »Calle vaktmästare« började arbeta på Katrineberg 1942 i trädgården. Dagny gick på lanthushållsskolan 1944 – 45.

De blev ett par och gifte sig 1947, fick sonen Dan 1948 och dottern Ewa 1956.

Calle och Dagny fortsatte bo på skolan hela sin livstid. Dagny fortsatte kontakten med sina kamrater från lanthushållsskolan med hjälp av en dagbok som skickades runt till de alltmer åldrande deltagarna där de skrev om händelser i livet.

Ur Dagnys dagbok:

Hejsan allesammans!
Det är väldigt vad tiden går fort, nu är det sommar och sol igen, här är så vackert på Katrineberg och det är så ljuvligt att vara ute i parken. Jag har allt hunnit med en hel del sedan förra gången jag skrev i boken.

Vi gifte oss midsommarafton 1947, och så har jag fått den första utav mina sex pågar (fortsättning följer) Han är 2 månader och några dagar. Det är underbart roligt med en liten unge. Han heter Dan Bertil.

Hälsr
Katrir

Stefan och Ann-Jeanet

Stefan och Ann-Jeanet började på Katrineberg hösten 1983. Stefan på fotbollslinjen och Ann-Jeanet på teater- och filmlinjen. Det första året sneglade de mest på varandra, men andra året blev de ett par.

– Vi utvecklade en vänskap först. Det är viktigt för ett långt förhållande, säger Ann-Jeanet.

Idag är de gifta, har sonen Rasmus 25 år och lever i Falkenberg där Stefan är lärare inom fotboll och på försäljnings- och handelsprogrammet.

– Folkhögskola är speciellt, det har betytt så mycket för mig säger Stefan. Många på Katrineberg var väldigt unga. Man fick lära sig ta hänsyn och ställa krav på varandra även i tvättstugan och i köket.

– Du lärde dig ta ansvar, säger Stefan. Hela utbildningen byggde mycket på grupparbete. Låg du och sov i stället för att gå på lektioner eller träning kom de andra och hämtade dig. Att andra bryr sig så mycket är man inte van vid.

– Fotbollen har varit mitt liv. Först som spelare och sedan som tränare. Jag jobbade ett par år på praktiska linjen, utbildade mig till fritidsledare och började sedan på Falkenbergs kommun.

Ann-Jeanet gick teaterlinjen och läste in svenska, engelska och samhällskunskap för att få kompetens till att söka in på universitetet.

– Jag ville antingen jobba med teater eller bli jurist. Syrran gick på teaterlinjen året innan mig.

Efter Katrineberg pluggade hon juristlinjen på Stockholms universitet och jobbar idag som ekonomichef på en ideell organisation i Göteborg. För henne var det inte självklart att bli akademiker, hon kommer från en familj med kreativa yrken och har växt upp i kollektiv.

– Jag var nästan det svarta fåret som läste juridik.
Ann-Jeanet menar att hennes erfarenhet av teater har gjort att det är lätt att jobba i grupp, våga ställa sig upp och hålla presentationer inför många människor.

Stefan tror han hade varit kvar hemma i Nol om han inte börjat på folkhögskola. – Jag hade nog jobbat med fotboll, men inte med ledarskapet på samma vis, det var en stor del av utbildningen. Hela min ledarskapsfilosofi är grundat av den träning jag fick på Katrineberg.

Stefan Karlsson
fotbollslinjen
1983 – 85

Ann-Jeanet Jörgensen
teater- och filmlinjen
1983 – 85

En stjärnklar natt på taket

Hösten 2006 gick jag, Carina, andra året på Teaterlinjen på Katrinebergs folkhögskola. Cristian började på sitt första år på Filmlinjen. Vi sågs första gången när teaterklasserna och filmklasserna presenterades för varandra inför framtida samarbeten, men det var inte förrän på festerna på helgerna som vi fick upp ögonen för varandra.

Samma år påbörjades byggandet av »Sockerbiten«, som det fortfarande fanns byggnadsställningar runt när Cristian och jag beslöt oss för att klättra upp på taket för att titta på stjärnorna. Det var en magisk natt i september. När vi slutligen klättrade ner, precis innan gryningen, hade vi räknat hela 21 stjärnfall.

Det var den natten som vår historia började på riktigt. Sedan dess har vi gått igenom mycket både på egen hand och tillsammans, men vi har alltid haft det speciella bandet efter att vi träffades och blev kära på Katrineberg.

Idag jobbar vi delvis med det som vi drömde om när vi gick och utbildade oss på skolan. Cristian jobbar med marknadsföring, foto och video och jag är socionom, jobbar emellanåt som teaterlärare och spelar barnteater vid tillfällen. 13 år efter Katrineberg friade Cristian till mig och förra året blev jag gravid. Vi passade på att besöka Katrineberg och gemensamt gå en fotokurs på skolan innan vi blev föräldrar. Det var väldigt roligt att gå en kurs tillsammans och samtidigt återuppväcka gamla minnen.

I november 2022 kom äntligen vår underbara lilla flicka till världen. Vi bestämde oss för att ge henne namnet Stella, vår egen lilla stjärna. Stella, en hyllning till vår kärlek, vår historia och den natten på taket då vår framtid började.

Carina Larsson, Cristian Opazo Salgado & Stella Opazo Larsson

Utbildningar, kurser och linjer

En folkhögskola ska hjälpa sina deltagare att utvecklas med omtanke om speciella förutsättningar och behov. På de allmänna linjerna är målet ofta en gymnasiebehörighet för högre studier. På speciallinjerna vill man ha kunskap, erfarenhet och arbetsprover för att söka sig vidare i yrkesliv eller studier.

Lärare, mentorer och övrig personal är avgörande för hur läsåret kommer att te sig. Samtal förs och planer läggs upp, utvärderas och revideras. Kanske behövs extra stöd och peppning i vissa ämnen. Kanske behöver man diskutera sina funderingar kring yrkesval, livssituation och framtidsdrömmar.

De långa kurserna vid Katrinebergs folkhögskola har länge haft fokus på en allmän grundläggande utbildning på gymnasienivå med ett brett ämnesutbud.

Ända sedan 1971 har skolan erbjudit långkurser för personer med intellektuella funktionsnedsättningar. Då hette den omsorgslinjen, nu heter den praktiska linjen. Till specialkurserna hör olika utbildningar inom idrott, hälsa, friskvård samt konst, teater och film. Språk- och invandrarlinje har också varit en viktig del av utbudet.

Ibland kan målet med att gå på folkhögskola vara att bara orka fortsätta leva, att komma igen efter en dålig period i livet, att hitta en väg in i det svenska samhället eller att bara få studera ett år i sin egen takt. Det finns många vägar att lära på folkhögskola och lika många mål med lärandet som det finns deltagare. Möt några av dem som format Katrineberg lika mycket som Katrineberg format dem.

Allmän linje

Folkhögskolans ursprungliga idé var att utbilda lantbrukets ungdom bland annat i kommunalkunskap. Den allmänna kursen är ryggraden i Katrinebergs folkhögskolas utbud och har funnits sedan starten, om än i olika former. Idag ges den både i Vessigbro och i Halmstad. Deltagarna kan komplettera tidigare studier från grundskolan eller gymnasiet, eller starta om på nytt. Många går kursen för att skaffa sig behörighet inför fortsatta studier och anpassar innehållet efter de behov man har.

Filialen i Halmstad

Filialen i Halmstad har flyttat ett par gånger men finns sedan snart tio år vid Lilla torg, i hjärtat av Halmstad. Hos oss går vanligtvis ungefär 40 deltagare. Vi har inget internat, ingen park eller fantastisk matsal, men folkhögskoleandan är ändå i allra högsta grad närvarande och har följt med oss oavsett lokal. Den sitter inte i väggarna utan skapas och förvaltas tillsammans med våra deltagare, varje dag.
Tidigare i vår hade vi öppet hus. Deltagarna tog hand om allt: bakade, gjorde bildspel, höll i kreativt skapande och öppna föreläsningar. Inför öppet hus skr
bästa med folkhögskolan och satte upp
i en lång girlang runt skolan – ett färggl
gemenskapen och samhörigheten, resp
om engagerande lärare och många skr

Isabel Kristiansson
Linjeledare och lärare på Allmän linje i sedan 2003.

Fyra generationer

Jag och min bror Thomas, är den 4:e generationen som har gått på Katrinebergs folkhögskola. Först gick morfars far och morfar lantmannakurserna. Min mor Karin Persson, född 1915, får gå allmänna linjen. Hennes mor Alma som är änka efter morfar Carl med fyra barn har inte råd att betala hela skolavgiften. Rektor De Vylder med sin fru Elisabeth, som känt Carl, ordnar ett stipendium på 175 kr. Efter vinterkursen tar mor Karin sig till Lund för att så småningom utbilda sig till sjuksköterska.

Mor Karin och jag har gått hembygdskurser på folkhögskolan, min bror och jag har gått skrivarkurs tillsammans och jag har gått flera målarkurser på sommaren.

Ingrid Eskemyr
**1952*
Thomas Adolfsson
**1947*

En härlig folkhögskoletid

Min far Arvid Karlsson, född i Krogsered 1928, gick på Katrinebergs folkhögskola åren 1950 till 1952. Jag hittade några foton därifrån, några hade han själv fotograferat, på vissa hade han hamnat själv i bild. Jag vet att han under sin levnadstid tyckte att han hade upplevt mycket bra och lärorika år där, med många fina och roliga människor och minnen, vilket jag också kan se på fotografierna, de verkar ha haft en härlig folkhögskoletid.

Alla fars foton från Katrineberg rymmer så mycket glädje, gemenskap och hoppfullhet.

Efter folkhögskoletiden började Arvid vikariera som extra konstapel och fortsatte arbeta inom polisväsendet fram till sin pensionering. Arvid och hustrun Helena, vår mor, bodde genom livet på sin gård i norra Halland.

Magdalena K Ekström

En självkänsla jag inte trodde fanns

Jag hade länge jobbat inom handeln och kände att det var dags att göra något annat men saknade betyg från gymnasiet. Genom samtal med en vän som tidigare gått på Katrineberg blev jag inspirerad att söka in och det är ett av de bästa valen jag har gjort.

När jag sökte in var det för att kunna söka vidare till en högskola som var högsta prioriteringen men jag har fått med mig så mycket mer. Jag har fått lära känna de bästa lärarna, upplevt en stor utveckling både personligt och kunskapsmässigt och träffat många vänner som idag är några av de som står mig närmst. Jag har fått vara med om så många nya upplevelser och erfarenheter som kommer vara med mig för alltid.

Att träffa lärare och vänner som trodde på ens kompetens och ständigt gav positiv feedback har gett mig en självkänsla som jag inte trodde fanns.

Idag studerar jag på Högskolan i Halmstad till förskollärare vilket länge har varit ett drömmål för mig och som nu har blivit förverkligat.

Peter

På Katrineberg fick man ju lära sig räkna och allt!

Min pappa, Edvin Andersson var elev på Katrineberg 1933 – 34. var alltid intresserad av samhälle och politik, följde nyhetssändningar flera gånger om dagen både i radio och TV. Han var mycket händig, lagade, målade och byggde allt som behövdes själv. Han hade det fattigt under uppväxten och det gjorde honom väldigt sparsam.

Pappa stannade kvar på gården, sitt föräldrahem, och jobbade hårt hela sitt liv med både jordbruk och fiske. Han gifte sig med Ingegärd 1946 och de fick tre barn. Nu vilar han sedan 2002 tillsammans med vår mamma och sina föräldrar på Söndrums kyrkogård.

Anne Andersson

Porträtt på Edvin Andersson

Man växer som person

Jag började på Katrineberg hösten 2018 när jag gick PT-linjen, men jag trivdes så bra att jag fortsatte på Allmän linje hela 2019 också. Under den tiden lärde jag mig massor och fick prova många nya saker. Att vara en del av folkhögskolan är något speciellt, man växer som person och får samtidigt träffa och lära känna fantastiska människor. Det är verkligen en plats för alla, oavsett bakgrund eller plan för framtiden. Det är en plats för gemenskap, vänskap, lärande och glädje.

Cajsa Billgren
Deltagare 2018 - 2019

Lantmanna- och lanthushållsutbildningar

Skolans förste föreståndare, Johan Strandmark, hade stort intresse för lantbruk och startade en två månader lång lantbrukskurs för män, som en påbyggnadskurs efter vinterkursen. Den blev år 1882 en egen kurs. 1914, alltså 36 år efter den första lantbrukskursen, startade lanthushållskurs för kvinnor.

Arrendatorn fick spanska sjukan

Morfars far Per Nilsson gick lantmannakursen när folkhögskolan låg i Påarp. Vår morfar Carl Persson, 1887 – 1919, gick också lantmannakursen för unga män i Vessigebro.

Inom kort öppnades möjligheten för Carl Persson att arrendera jord på folkhögskolans ägor. Jordlotten skapades för just denna tjänst och villkoren för att arrendera skolans mark var omfattande.

Så mycket rotfrukter som det var möjligt skulle odlas, minst åtta kor skulle hållas, husen skulle underhållas omsorgsfullt, bok föras över utgifter och inkomster (med kontroll av skolan). Carl skulle dessutom hålla två hästar, anlägga en mindre trädgård runt husen senast under tredje arrendeåret.

12 mars 1906 skriver Carl Persson på kontraktet som gäller 14 mars 1906 till 14 mars 1921.

Morfar och mormor flyttade in i det vita huset mittemot skolans stora entré som idag kallas Allégården.
Vår mor Karin har berättat att det var så modernt med vatten, avlopp och toalett, att familjen med fyra barn hade visningar där de visade upp sitt hem.

Morfar Carl beskrivs som en pålitlig, skicklig och hederlig man och förutom allt inom arrendeansvaret finns hans namn också med inom skolans styre.

1918-1919 kommer Spanska sjukan till Sverige, och då även till folkhögskolan. Morfar Carl s
»Varenda sal på skolan har
med sjuka människor«.

Även morfar Carl blir sjuk, li
feber. I januari 1919 tycker h
han avlider kort därefter. Hc
då in och fullgör de sista tv
Efter arrendetiden måste är
sina fyra barn flytta. Flyttla
Söndrum i Halmstad.

Ingrid Eskemyr
**1952*
Thomas Adolfsson
**1947*

24 elever skrev historia

Det var en gång 24 halländska unga kvinnor som träffades på lanthushållsskolan på Katrineberg hösten 1944. De fick lära sig allt som man behövde kunna i ett lanthushåll; laga mat, baka bröd, ställa till kalas och ta vara på det naturen bjuder. När de skildes åt efter ett år, våren 1945, grät alla av sorg.

De kom då på att de skulle skriva dagbok tillsammans. Två gånger i månaden skickades den runt enligt ett förutbestämt schema till var och en som skrev en sida och sedan skickade vidare. Dagny, som fann kärleken i Calle vaktmästare, stannade kvar och levde hela sitt liv på skolan, var en av dem. Genom henne får vi en inblick i inte bara hennes och Calles liv, utan ombyggnationer, fester och annat som hände på skolan.

Ur Dagnys dagbok:

Katrineberg den 19 dec 1945

Hejsan kamrater!
Nu är det snart jul igen och ett helt år sedan vi åkte hem för att fira julen. Som ni kanske vet så trivdes jag så bra på Katrinebrg så jag kunde inte flytta härifrån. Jag är fortfarande här på elevhushållet. Ni må tro att grytorna är stora här emot vad de var på Röda stugan. Jag trivs bra men så har jag ju min Calle här också. Vi förlovade oss midsommarafton. Vi hade en trevlig julfest i år med stjärngossar och Josef. Julbocken var minst lika fin i år som i fjol.

I hopp om att vi träffas till semestern slutar jag med de varmaste hälsingar,
Dagny

Om sina föräldrar Dagny och Calle berättar Ewa i kapitlet Kärlek på Folkhögskola.

Praktiska linjen (fd Omsorgslinjen)

Jag minns en våravslutning då en kille från praktiska linjen med Downs syndrom går upp på scenen, tar fram en lapp och läser: »Här har jag känt mig som någon. Tack för att alla varit så snälla.« Det var helt knäpp tyst. Sen bröt jublet ut och det blev stående ovationer. Folkhögskolan som skolform gör underverk med människor.

Stefan Gustavsson
Deltagare 1988-89, lärare sedan 2001.

Det som tidigare hette Omsorgslinjen (idag Praktisk linje) startade redan 1971 och är en viktig del av Katrinebergs folkhögskola på många sätt. Att bo tillsammans med människor med stora utmaningar i livet gav mig vid nitton års ålder en insikt och övertygelse om alla människors lika värde och förhoppningsvis en större ödmjukhet inför livets olika lotter som jag då ännu inte hade fått ta del av. Allt är inte enkelt. Ibland kan det bli konflikter och missförstånd. Men oftast kan vi skratta med varandra med värme när olika komiska situationer uppstår.

Några karaktärer gör extra starka avtryck: Christer som kan alla hållplatser i Stockholms tunnelbanesystem och hur lång tid det tar mellan varje plats utantill, trots att han aldrig har varit i Stockholm. Christina som är den gladaste och snällaste man kan tänka sig. Jörgen som med bravur läser dikten »Snurra min jord« på klingande skånska vid julföreställningen.

Och så Gunnar. Gunnar är väldigt intresserad av teknik och gör ofta små experiment i huvudbyggnadens verkstad. En dag när vi står i kön till matsalen för att äta middag lägger han av en riktig brakfis.
– Oj, där brast ett relä! utbrister Gunnar spontant, och får alla att skratta.

Albert Claesson
Praktiska linjen

Idrott och hälsa

Idrott och hälsa har länge varit viktigt på Katrineberg och idag finns många olika kurser inom dessa områden som idrottslinje, personlig tränare, naturen som hälsoarena. Här finns idag en idrottshall som håller internationella mått och en fotbollsgräsplan.

Runt skolan finns en stor park och möjlighet till frisbeegolf, boule eller beachvolleyboll. I huvudbyggnaden finns även ett gym.

Här väcktes mitt samhällsengagemang

Två av mina barndomsvänner från fotbollen kom med i svenska damlandslaget, och det inspirerade mig. Jag sökte in på fotbollslinjen på Katrinebergs folkhögskola. Minns så väl när jag åkte ner till Vessigebro den där dagen före skolstart, och jag kände verkligen hur glad jag var över att ha kommit in. Fast besluten att ge allt för att nå så långt jag bara klarade.

Men jag har skolios och ryggen höll inte. Året därpå konstaterade jag att någon fotbollskarriär för min del skulle aldrig bli av. Jag slutade på skolan. Var bedrövad ett tag och klarade inte av att se en fotbollsplan. Jag fick tänka om.

Mitt samhällsengagemang och begynnande insikter om utsatthet och maktmissbruk som vi människor kan möta på olika sätt väcktes under katrinebergstiden och växte över tid ju mer jag reflekterade. Detta ledde fram till att jag bestämde mig för att utbilda mig i gestaltterapi, därefter i psykoterapi och så småningom även till journalist. Något av det vackraste jag vet är att se en människa blomma, inte minst den som har klarat av att resa sig upp och ta sig tillbaka efter att nästan allt har varit på väg att rämna. Det där berörde mig.

Nu har jag haft min samtalsmottagning och utbildningsverksamhet i 33 år. Jag brinner för barn och unga, och jag brinner för brottsoffer. Jag bor på en liten hästgård ett par mil utanför Göteborg tillsammans med min familj. Här finner jag sinnesro, inte minst stunderna i ateljén där jag målar mina tavlor, det skänker återkommande förnyad livskraft.

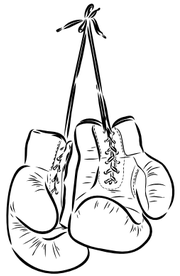
Katrinebergstiden satte ett djupt avtryck i mig och mina kommande val på livsvägen framåt. Och för det kommer jag alltid vara tacksam.

Tina Lundberg
Fotbollslinjen 1983 – 84

TIna Lundberg, här med hästen Spirit, bor på en hästgård utanför Göteborg.

Efter Katrineberg satsade jag seriöst på idrotten

Rino Lando började på Katrinebergs folkhögskola tack vare fotbollen. Innan hade han provat två olika linjer på gymnasiet, men hoppat av båda efter vardera ett år. Fotbollslinjen blev hans gymnasium.

– Jag trivdes jättebra på Katrineberg, nästan för bra! Om sanningen ska fram så festade vi en del, men jag tränade också som en idiot i två år. Det var en rolig tid.

Den stora skillnaden på Katrineberg och den vanliga gymnasieskolan var gemenskapen, berättar Rino. Man lärde inte bara känna sina klasskamrater på fotbollslinjen, utan på alla linjer eftersom man bor på internat. Även lärarna lärde man känna på ett annat sätt än på en vanlig skola.

– Under de två åren på skolan mognade jag en hel del. Direkt efter skolan beslöt jag att ta tag i min framtid och satsa seriöst på alla plan. Jag sökte in till Idrottskonsulentlinjen på Bosön i Stockholm, en yrkesutbildning för att arbeta professionellt inom idrottsledning och administration.

Vid sidan av fotbollen var Rino också en lovande boxare som var med i landslaget i fyra år och tog silver i SM 1990.

– Jag satsade mer på boxningen efter Katrineberg, men har fortsatt att vara tränare i både fotboll och boxning.

– Om jag leker med tanken att om jag inte gått folkhögskola hade jag kanske blivit snickare. Det var en av de linjer jag hoppade av i gymnasiet. Men jag hade nog hållit på med idrott ändå, den har alltid följt mig genom livet.

Rino Lando
Fotbollslinjen 1983 – 85

Rino Lando satsade allt på idrotten och driver idag ett träningscenter tillsammans med sin fru Anna.

Att lära för livet och våga utvecklas

En vårvinterdag satt jag och letade efter en kurs i att lära mig mer om löpning. Jag hamnade på er hemsida och anmälde mig till kursen »löpning och yoga«. Åkte en sensommardag söderut på vackra vägar. Väl framme blev jag väl emottagen och fick ett bra rum som gav mig trivsel och lugn. Den entusiastiske idrottslärare Stefan och fina matteläraren Camilla skapade snart en god gemenskap av den lilla gruppen. Vi hade fullspäckade dagar med omväxlande träning i löpning och yoga. Även jag som var helt nybörjare i löpning kände mig inkluderad. Helgen gick fort och gav mycket. Nöjd och glad åkte jag hem efter långhelgen.

Jag måste också berätta om maten: Den är god, nyttig och matsalen är så trivsam. När det är gott väder är det skönt att sitta ute. Här fördjupar vi våra relationer över mat och gott kaffe.

Jag längtar tillbaka till Katrinebergs folkhögskola. Min förhoppning är att jag ska komma in på en fotokurs på distans till hösten. Lära mer för livet, våga utvecklas och vara lycklig.

Anna Mattsson
Kortkurser

Det roligaste jag gjort i mitt liv

Jag sökte in på Katrinebergs folkhögskola 1987. Då bodde jag i Vittangi drygt 7 mil från Kiruna.
Jag kom in på fotbollslinjen som fanns då. Kom ner till Vessigebro den 19/8 och flyttade in på Ekhem.
Skolan började dagen efter. Min tanke var att får jag kontakt med någon fotbollsklubb kring Falkenberg så kanske jag stannar kvar. Jag fick kontrakt med Falkenbergs FF vilket var jätteroligt. Tiden på skolan var nog det roligaste jag har gjort i mitt liv. Man fick en fantastisk sammanhållning i klassen i och med att nästan alla bodde på skolan under veckorna. Jag bodde ju kvar på helgerna eftersom jag hade så långt hem till Vittangi. Efterhand lärde man känna andra deltagare på skolan som också bodde kvar på helgerna. Skolan slutade i maj 1988 och då flyttade jag in till Falkenberg.
Jag bor fortfarande kvar i Falkenberg med min fru Carina och trivs väldigt bra.

Robert Rautio
Fotbollslinjen 1987 – 88

Att utvecklas utifrån drömmar och intressen

Jag hade varit yrkesverksam i många år och hade fortbildat mig vid flera tillfällen, men nu skulle jag få utbilda mig inom ett av mina intressen som var hälsa. Jag skulle bli Diplomerad Hälsovägledare. I skolan möttes jag av likasinnade. Oavsett om vi var gamla, unga eller olika så var vi alla där för oss själva. På Katrineberg kunde vi få utvecklas utifrån våra egna drömmar och intressen utan att begränsas av andras fördomar. Här skulle vi våga öppna dörrar inom oss som vi kanske aldrig annars skulle få upptäcka.

För mig innebar det där klivet över skolans tröskel en vidare syn på vad jag kan och vill. Framtiden kändes nu ännu mer intressant och spännande. Den varma och tillåtande atmosfären med de inspirerande och peppande pedagogerna gjorde så att jag inte ville lämna denna miljö. Jag valde därför att läsa vidare på Seniorledare, Naturen som hälsofrämjande arena och Entreprenörskap. Där och då förberedde jag mig på att våga ta klivet vidare i livet.

Jag startade upp kursen Djurunderstödd Friskvård tillsammans med Susanne Erlandsson, min lärare och förebild på skolan. Här insåg jag mitt behov av att få verka inom en lärande miljö och jag satsade min tid på att utbilda mig till Lärar- och Elevassistent.

Min bildning har påverkat min nutid, mig som individ och min framtid. Jag känner en stor tacksamhet för mitt mod att ta klivet, skolans varma välkomnande och alla underbara människor som skapar detta.

Pernilla Jern
Diplomerad hälsovägledare 2017 – 2018, Seniorledare 2018 – 2019 samt Lärar- och elevassistent 2021 – 2022.

Det gällde ju att måna om det fysiska välbefinnandet.

Utöver den vanliga gymnastiken spelade vi mycket korgboll, vi sade inte basket på den tiden, och så var det givetvis truppgymnastiken med Rut. Vi övade program och hade uppvisning varje vår vid avslutningen. Då gällde det att vara samstämda med musiken och att hålla både bollar och långa band i luften.

Kerstin Johansson-Mauricio
Deltagare 1963-68

Då började mitt liv på riktigt

Katrinebergs folkhögskola ligger mig otroligt varmt om hjärtat. 1994 började mitt liv på riktigt med ett år på Idrottsledarlinjen. Det skulle bli ett av de bästa i mitt liv. Jag träffade många nya människor som ledde till nya äventyr och jag hade såå kul!

Alla i klassen var mycket sportintresserade och alla tävlingar togs på blodigt allvar. Vi delade in klassen i två lag, Gröngölingarna vs Sharks, med läraren Olle Åström i spetsen.

Det året var också introduktionen till vuxenlivet, men på ett lekfullt sätt. Tack vare året på folkhögskola fick jag självförtroendet att söka vidare till högskola (vilket jag innan aldrig trott att jag skulle kunnat) och det i sin tur ledde mig till 15 år i England. Nu är jag tillbaka i Sverige, har gått ett par kurser till på Katrineberg och jobbar med hälsa, coaching, massage och friskvård för företag.

Maria Round (fd Ericsson)
Idrottsledarlinjen 1994 – 95

Språk och kultur

På Katrinebergs folkhögskolas språkkurser och linjer för nyanlända har många börjat sin framtid i det svenska samhället.

Invandrarlinjen, språklinjen, olika kurser och utbildningar har samlat både deltagare och lärare från alla världens hörn. De tar tillvara de erfarenheter, språkkunskaper och kulturer som, likt en kosmopolitisk metropol, samlas här på den halländska landsbygden. En mötesplats där infödda svenskar och utlandsfödda får lära känna varandra som en framgångsrik väg till integration, fred och trygghet i samhället.

Lesley, Victor och Xiomara var alla flyktingar från diktaturer i Sydamerika. Denis och Marie-Helene kom från Frankrike. Narong kom från Vietnam. Jeff var svenskättling från Jamestown i USA. Andra kommer från Ungern, Balkan, Polen, Eritrea, Kurdistan och Finland. Alla med sin egen historia och kultur. Några med motsatta politiska åsikter. Många med behov av skydd och en nystart i livet eller med nyfikenhet på den svenska kulturen.

Idag bedrivs språklinjen i Hyltebruk. Dessutom ges Yh-utbildingar till kontakttolk för att möta det behov som finns i samhället.

Hela klassen hjälpte mig med språket

Min tid på Katrinebergs folkhögskola är en av de bästa i mitt liv. Anledningen till att jag valde just Katrineberg var svaret på mitt e-mail. Det var personligt och välkomnande. Så valet var lätt och kändes rätt.

Första veckorna på skolan var lite tuffa för mig eftersom jag knappt kunde ett ord svenska och längtade hem. Men hela klassen och lärarna Stefan, Ulf och Åsa var helt underbara och hjälpte mig med språket.

Tre månader senare höll jag en presentation i skolan om Island på svenska. Det hade jag aldrig kunnat utan klassens stöd och språkhjälp.

Min tid på Katrineberg kommer jag aldrig glömma. Där träffade jag även min man och pappan till mina två barn, så Katrineberg kommer alltid vara en speciell plats för mig.

Benedikta Morin Gardarsdóttir
Idrottsledarskap och Hälsa 2008 – 2009

Mitt mål är att bli barnmorska

Jag kommer från Nicaragua, mitt modersmål är spanska och jag har bott i Sverige i fem år. När vi flyttade hit började jag att lära mig språket. Till en början var det svårt för att det är ett språk jag aldrig hört.

Det var lång väntetid att börja på SFI men jag träffade en kvinna som berättade om att hon studerade svenska på kursen Språka på svenska på Katrinebergs folkhögskola på filialen i Hyltebruk. Hon sa att det var bra där så jag kontaktade skolan och fick också börja.

Jag lärde mig väldigt mycket på kort tid. Skolan anställde mig också under en kort period som språkstöd till nya spansktalande deltagare. Det var lärorikt och intressant. Tack vare den kursen har jag också gått vidare till omvårdnadsprogrammet, vilket jag har gått under 6 månader. Mitt mål är att bli barnmorska. Jag har börjat vägen till min framtid via Katrineberg och det känns mycket bra.

Yessenia
Språka på svenska i Hyltebruk

Jag känner att jag är sedd och hörd

Jag kom till Sverige 2019. Fram till 2021 försökte jag att komma in på SFI och lära mig språket eftersom med ungerska som modersmål var det inte lätt att klara mig, men det gick inte på grund av pandemin. Nu tror jag att det var det bästa som kunde ha hänt, för det var så jag hamnade på Katrinebergs Språka på svenska i Hyltebruk.

Året jag tillbringade där var det mest underbara året i mina skolår hittills. Jag träffade underbara lärare som var mer än bara lärare. De uppmuntrade och inspirerade mig, jag kände att jag är sedd och hörd.

Full av nya erfarenheter och upplevelser, stärkt i min tro på mig själv, tog jag nästa steg och började på Barn- och fritidsprogrammet i Hyltebruk.

Jag fick vänner, vackra minnen och jag vet att jag alltid kommer att se tillbaka på min tid på Katrinebergs folkhögskola med glädje.

Idiko
Språka på svenska 2021 - 2022

Teater- och filmlinjer

När jag kom in på Katrinebergs folkhögskola tänkte jag att vägen till skådespelaryrket låg spikrak framför mig. De två åren blir omtumlande, innehållsrika och utvecklande. På fyrtio år har det skett mycket utveckling, inte minst inom filmtekniken. Alla gör egna filmer idag i sin mobil. Teaterhuset har byggts ut, det har blivit två olika linjer och ett helt nytt filmhus. Båda linjerna har gott renommé. Tänk, den som ändå fick gå där nu!

Jag blev bättre skådespelare – och människa

När jag sökte till Katrineberg, våren 2015, visste jag bara en sak: Jag vill spela teater. Men när jag väl började min tid på skolan fick jag inse att jag inte bara kommer att lära mig hur man blir en bättre skådespelare, utan också att bli en bättre människa. Jag älskade att få spendera min tid i teaterlokalerna, att få grotta ner mig i teatermanus och att få använda kropp och röst som jag aldrig gjort innan.

Efter skolan flyttade jag upp till Norrköping, pluggade till teaterpedagog, och sen 2019 har jag undervisat människor mellan 8-65 års ålder i teater, och jag älskar mitt jobb. Dessutom är jag fortfarande aktiv på teaterscenen med min frigrupp Teater Rabiata.

Jakob Fundberg
Skådespelarlinjen 2015-17

Mina två år var guld värda

Min teaterresa började av en ren slump sista året i gymnasiet via en valbar kurs. Jag fick mersmak, började i en teatergrupp i staden jag växte upp i. Där föddes den djupa passionen för yrket och det självklara steget var att söka folkhögskola. Katrineberg fick mig verkligen att inse att trots svett och tårar så kunde jag inte se mig själv göra något annat. Mina två år där var guld värda och är en stor anledning till att jag är där jag är idag.

Evelina Benedicks
Skådespelarlinjen 2016-18, numera Teaterhögskolan i Malmö

Jag blev uppfostrad i hur man lär ut teater

Katrineberg startade mitt intresse för skrivandet, att sätta upp eget och framförallt att se andra utvecklas. Mina lärare var fantastiska och dom är anledningen till att jag ville bli som dom. En teaterpedagog, en förebild och någon som kan få någon annan att vilja.

Idag pluggar jag sista terminen för att bli just teaterpedagog. Jag jobbar redan som det och ser varje dag hur jag är uppfostrad av lärarna på Katrineberg i hur man lär ut teater.

Beatrice Berntsson
Skådespelarlinjen 2017-19

Deltagarna föder mig med inspiration

När Anders slutade gymnasiet drog han ut i världen. I tretton år hade han Australien som bas där han bland annat arbetade med film och foto. När han kom hem igen till Sverige började han på Katrinebergs folkhögskolas filmlinje. Där träffade han också Anna som han idag är gift med.

– Det sociala är en stor del av livet på folkhögskola. Relationsbyggandet är speciellt, man kommer varandra nära. Efter året på Katrineberg gick Anders en yrkesutbildning i manusskrivande och högskoleutbildning i dokumentärfilm. Sedan arbetade han med novell- och kortfilmer för TV och filmfestivaler, dokumentärer och reklamfilm. När han och Anna bildade familj återvände han till Katrineberg som lärare 2013.

– Jag har hållit på med film varje dag sen jag kom tillbaka till Sverige. Men att jag skulle bli lärare hade jag inte planerat. Det hjälper att ha egna projekt vid sidan av undervisningen. Det ger ingångar till kreativa samtal om filmskapande här med deltagarna. Ju längre man jobbar och lär ut teoretiskt, desto längre kommer man ifrån själva det praktiska skapandet. Jag skulle aldrig klara mig utan alla deltagarna, de föder mig med ny information och inspiration.

– På en folkhögskola träffas man, samtalar och utvecklas tillsammans. Alla är här för att utvecklas och man stöttar varandra i det. Vi försöker väldigt sällan berätta »så här är det.« Det är mer en kreativ dialog och samtal.

Efter filmåret går ofta deltagarna en av tre olika vägar. Antingen går de vidare till högre utbildning inom filmskapande, hittar ett jobb i filmbranschen via praktiken eller blir egenföretagare som frilansande filmare. Anders gillar folkhögskolans ursprungliga tanke; att ge en större upplevelse av att vara människa och tid att utvecklas.
– Jag tror det är bra för samhället att ge människor bildning och tid för reflektion, inte bara utbilda dem till att bli något.

Anders Ahlberg
Filmlärare och före detta elev

Konst – gestaltning av visuella uttryck

Konst är skapande språk som kan beröra och har en viktig roll som utmanare och ifrågasättare. Därför har konstutbildningar en självklar roll på folkhögskolor. Katrinebergs folkhögskola har sedan 2018 varit huvudman för Hallands konstskola, en heltidsutbildning förlagd till Halmstad, samt flera kortkurser i foto och visuell gestaltning.

En målarvecka på Katrineberg

Snart sommar och semester! Vad ska jag göra? Gå en målarkurs kanske, men var? Kollar utbudet och fastnar för Katrinebergs folkhögskola, men var sjutton ligger den? I Halland, håhåjaja! En bit ifrån Stockholms innerstad, jovisst, men det ordnar sig nog? Ringer en väninna, »Är du intresserad?« »Absolut, vi tar min bil!«

Kursdagarna tillbringar vi i omgivningarna med färger och pannåer. Vi målar Ätradalen med dess intensiva gula och gröna färger och vi åker en heldag till Skomakarhamnen, placerar ut oss här och där på stranden och försöker fånga naturen och göra landskapet rättvisa i de egna målningarna. Skolans kökspersonal har skickat med oss lunchsallad. Den intas i all hast på plats, några längre pauser har vi inte tid med.

Kursveckan är intensiv och går jättesnabbt. Jag stupar i säng tidigt varje kväll. Det stundar utställning på avreselördagen och det gäller att bli klar. På fredagskvällen ses vi för en gemensam avslutning med ostbricka.

Vår lärare Bosse Blomén Svensson delger oss en fantastisk historia om hur och varför han har blivit inbjuden till Florensbiennalen i december samma år.

Min väninna och jag åkte till Florens några dagar i december och såg Bosses fantastiska »änglamålningar«. Det hade aldrig hänt utan sommarkursen på Katrineberg. Och visst har jag fortsatt att måla.

Birgit Jonsson

Målning av Birgit Jonsson

Det är aldrig för sent!

Jag började min utvecklingsresa på Katrinebergs folkhögskola 2013. En utbildning som ledde mig in på banan som Hälsovägledare. Idag går jag på Hallands Konstskola i Halmstad, en filial till Katrinebergs folkhögskola. Här lär jag mig om färg och form och får ta del av en mängd olika tekniker, allt från måleri, teckning, kroki till att gjuta i betong och skulptera i lera. Jag jobbar med det jag brinner för, med människor som vill må och fungera bättre i vardagen.

Ann-Catrin »Anki« Lundkvist

Till mina lärare på Katrineberg folkhögskola

Ta avsked och blicka framåt

Jag kom till er hösten 2018, en vecka eller två efter starten. Jag var hemlös, deprimerad, och hade knappt en månad tidigare kommit ut från PIVA. Om inte det var illa nog, så var jag också drogberoende.

Jag fick ett val: Sluta med droger eller så kommer du inte tillbaka.

Jag valde att sluta. Skolan har genom dessa två år hjälpt mig med så mycket. Utan er hade inte jag varit där jag är idag. Lärarna som haft mig har verkligen dragit mig skrikandes genom allt. Utan er och det ni gjort för mig hade jag aldrig klarat mig.

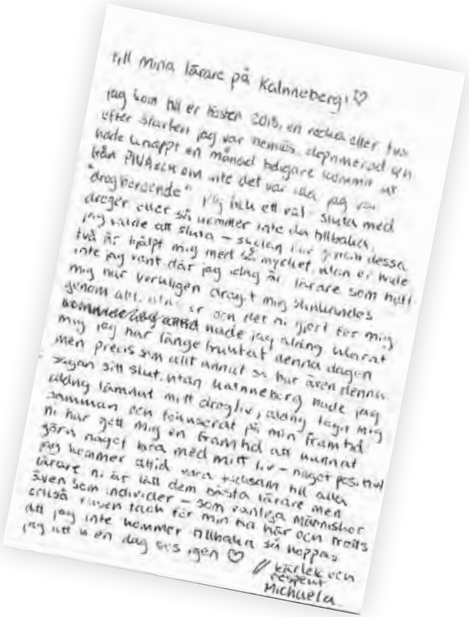
Utan Katrineberg hade jag aldrig lämnat mitt drogliv, aldrig tagit mig samman och fokuserat på min framtid. Ni har gett mig en framtid och att göra något bra med mitt liv – något positivt.

Jag kommer alltid vara tacksam till alla lärare. Ni är lätt de bästa lärarna, men även som individer – som vanliga människor också.

Jag har länge fruktat denna dag, men precis som allt annat så har även denna saga sitt slut.

Tusen tack för min tid här och trots att jag inte kommer tillbaka så hoppas jag att vi en dag ses igen.

Kärlek och respekt, Michaela

Nuvarande rektor Peter Carlsson

Att göra skillnad

Katrinebergs folkhögskolas nuvarande rektor Peter Carlsson blickar framåt. Vad tror han att Katrinebergs folkhögskola kommer att ha för roll i framtiden? Varför är Katrineberg och andra folkhögskolor viktiga?

Att blicka bakåt 150 år är kanske enkelt. Allt har ett sammanhang och vi kan koppla enskilda händelser till ett större förlopp. Jag tror inte att de människor som initierade folkhögskolan i Halland tänkte att skolan skulle bli 150 år. De såg ett behov som behövde lösas och hade en vision om att utbildning är nyckeln till ett bättre samhälle.

Men tänk det motsatta, att tänka 150 år framåt – då hamnar vi på år 2173! Jag vågar knappt tänka det, årtalet känns hisnande. Finns folkhögskolan då?

Trots att Sverige har ett väl utbyggt utbildningssystem finns brister idag. Alltför många ungdomar lämnar gymnasiet utan fullgjord utbildning och alltför många unga mår inte bra. En självklar uppgift för folkhögskolan.

Integrationen av människor från andra länder och kulturer är ett stort behov idag. Folkhögskolorna tillsammans i hela landet gör redan en stor insats i frågan. Vi kan göra mer och med vår miljö skapas helt andra förutsättningar för en mer lyckad integration.

Klimatförändringen ställer allt på sin spets. Klimatförändringarna leder till stigande havsnivåer och smältande isar. Liksom tidigare måste folkhögskolan ta till sig frågan och visa på ett möjligt omställningsarbete.

I alla tider har folkhögskolan varit föregångare och tillgodosett behov. Det har handlat om allt från ny teknik inom jordbruket och kommunalkunskap till estetiska utbildningar och särskilda språkkurser för flyktingar från Ukraina.

I en tid som präglas av desinformation, totalitära stater, polariserande samhällsklimat och svagare samhällsengagemang finns folkhögskolan. En unik utbildningsform som fortsätter att i en öppen, tolerant och nyfiken miljö, skola och fostra nya generationer till fria och självständiga människor. Det är det som gäller – hela vägen fram till horisonten och bortom den.

Om du vill förstå Katrineberg:

- Pirr i magen
- Jag har fått beröm
- Att få utmana mig själv
- Nyfiken på allt och alla
- Jag är aldrig ensam
- Växa och få ta ansvar
- Bemötandet, förståelsen och mottagandet
- När jag uttryckt mina åsikter och tankar så har jag kunnat göra skillnad

Peter Carlsson
Rektor från 2011

Peter Carlsson har sitt ursprung i arbetarrörelsen och har själv gått två år på Brunnsviks folkhögskola. Han utbildade sig till folkhögskollärare och var med och bildade en ny folkhögskola i Hällefors där han var föreståndare. Han har också arbetat som kulturombudsman under Anna Lind och som kommunalråd.

Mikaela Waltersson, Regionråd, Region Halland

Vi siktar framåt, mot vår tids utmaningar

Denna jubileumsbok innehåller många fantastiska berättelser. De handlar om hur Katrinebergs folkhögskola haft en viktig och ibland helt avgörande betydelse i människors liv. Boken handlar om personlig utveckling och om hur skolan fortfarande efter 150 år har en viktig uppgift för människors framtid.

Det är en ansenlig ålder vår folkhögskola uppnått. Katrineberg är en av de tio första skolorna i landet. I 150 år har vår folkhögskola verkat och utmanat och bidragit till, inte bara människors, utan också Hallands och Sveriges utveckling. Katrinebergs folkhögskola är en viktig mötesplats i Halland, vi är stolta över verksamheten och ser hur den bidrar till regionens utveckling.

Den skolform som präglar folkhögskolorna har genom historien gått före och startat nya utbildningar som ordinarie skolsystem så småningom tagit efter. Nu gäller det för vår 150-åriga folkhögskola att också sikta framåt och ta sig an vår tids utmaningar. Jag ser framför mig flera viktiga uppgifter för Katrineberg. Alltför många lämnar idag gymnasiet med ofullständiga betyg. Här kan folkhögskolorna ge människor en ny möjlighet att ta igen det som gått förlorat och komma vidare i sin utbildning och förverkliga framtidsdrömmar. Det gäller även folkhögskolornas viktiga roll i integrationen av nya invånare i Sverige. Katrinebergs profil med kurser inom både hälsa och kultur visar en skola som lever med sin tid.

Sverige har genom folkhögskolorna skapat en skolform som välkomnar och bekräftar varje deltagare utifrån sina egna förutsättningar. Folkhögskolan ger människor möjlighet att när som helst i livet påverka sin livssituation. Människors berättelser om sin tid på Katrineberg som fyller den här boken, är starka exempel på detta.

Jag önskar Katrinebergs folkhögskola allt gott och många viktiga år i framtiden.

Mikaela Waltersson
Regionråd, Region Halland

Viktiga årtal under 150 år

Kort historik

De människor som initierade folkhögskolan i Halland tänkte nog inte tanken att skolan skulle bli 150 år. De såg ett behov som behövde lösas och hade en vision om att utbildning är nyckeln till ett bättre samhälle. Med inspiration från andra och med ett modigt riksdagsbeslut fick man kraft att starta skolan. Här är de viktigaste händelserna i skolans historia.

1873 Hallands folkhögskola startas i Påarp

1878 Första skolhuset på Katrineberg klart

1890 Lantmannautbildningen startar

1898 Första kursen för kvinnliga deltagare

1907 Det nuvarande skolhuset invigs

1938 Ny matsal och skolkök på entréplanet

1942 Landstinget blir enda huvudman

1959 Betyg införs. Omvandlas senare till studieomdöme.

1960 Skolan byter namn till Katrinebergs folkhögskola

1962 Nyinvigning av huvudbyggnaden efter ombyggnation

1971 Omsorgslinjen startar

1973 Katrinebergs hundraårsjubileum

1973 Invandrarlinjen startas

1977 Ny folkhögskoleförordning

1981 Fotbollslinjen och Teater- och filmlinjen startas

1985 Björkhem invigs

1986 Idrottsledarlinjen och språklinjen startas

1990 Teater- och filmlinjen delas i två linjer

1989 Rekordmånga kortkurser startas

1991 Den nya matsalen invigs

1991 Filial i Halmstad

1992 Ny ombyggnad

1994 Fotbollslinjen görs till Idrottsledarlinje

1995 Ny idrottshall och friskvårdsutbildning

1998 Gamla gymnastiksalen blir bibliotek

2003 Nytt teaterhus

2015 Nytt kulturhus för filmverksamhet, »Studio 114«

2015 Ny folkhögskoleförordning

2018 Hallands Konstskola startar

2021 Ny idrottshall, »Katrinebergshallen« och ny filial i Hyltebruk

2023 Katrinebergs folkhögskola firar 150 år

Katrinebergs folkhögskola
Region Halland